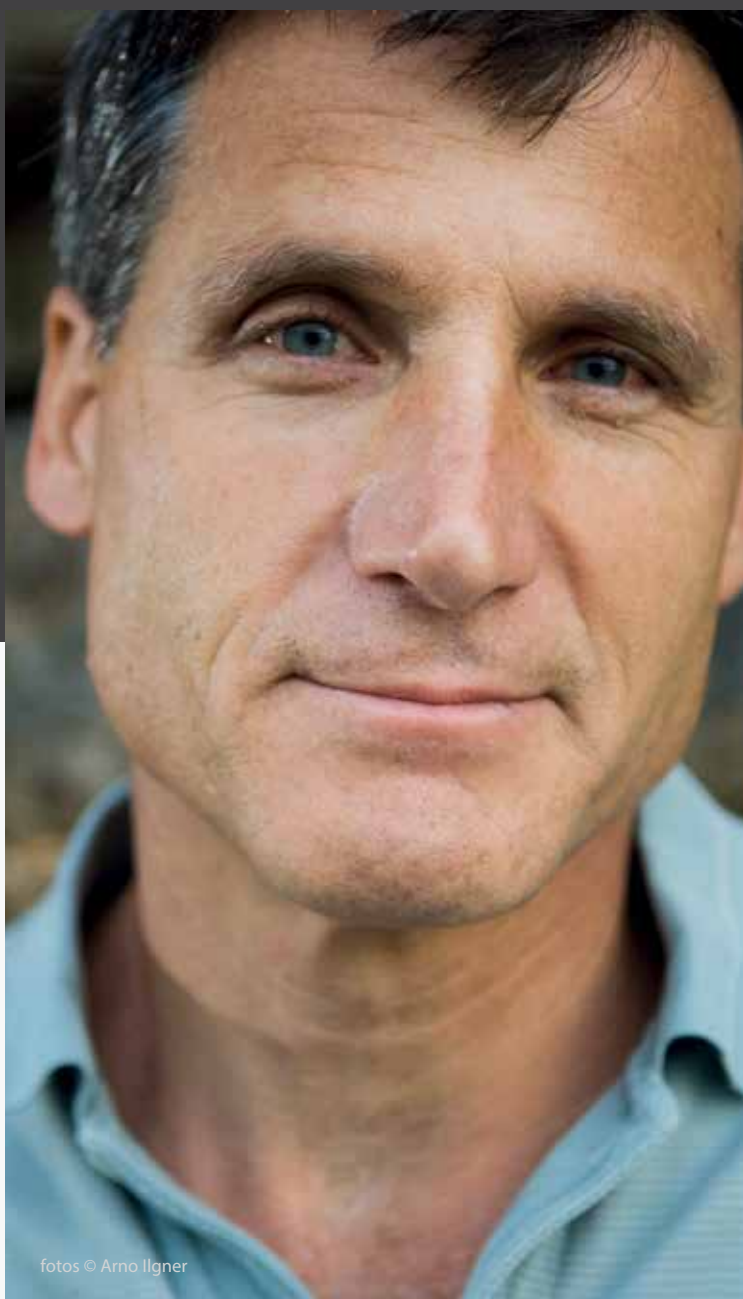

Arno Ilgner

born in the USofA.....

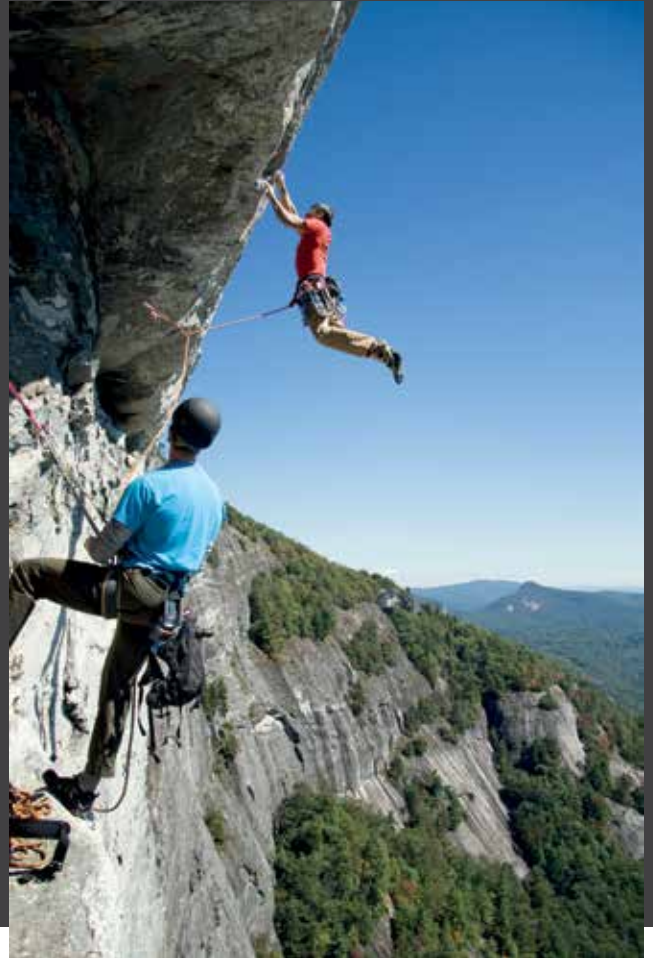
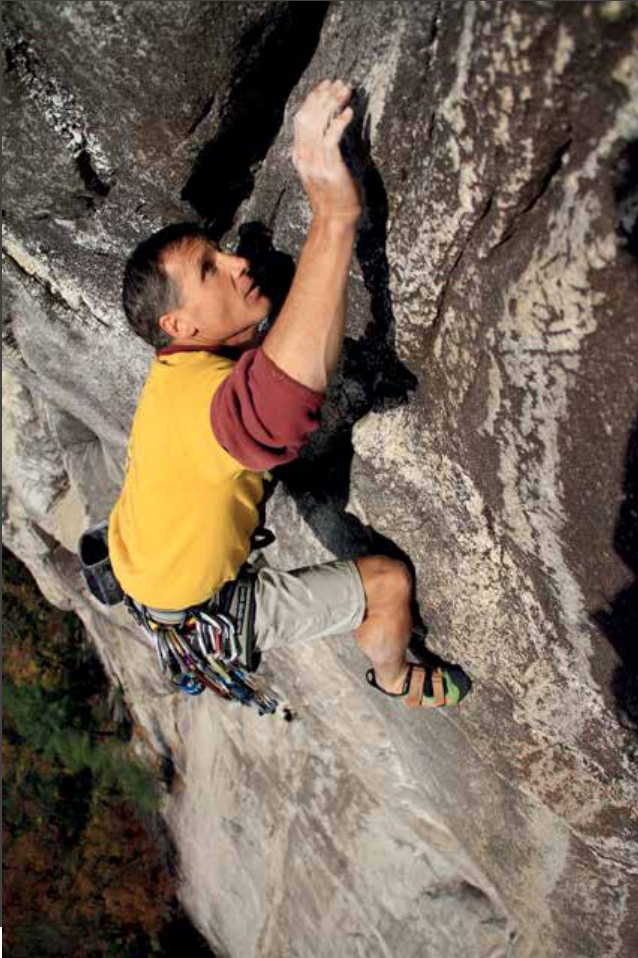

fotos © Arno Ilgner

Het is maandag 24 november 2014, en rond de middag. Met Arno Ilgner, een getaande, sympathieke en wijze 59-jarige klimmer uit La Vergne, Tennessee, ben ik op weg naar indoorzaal Blueberry Hill te Kortrijk. Te Gent hebben we halt gehouden. Voor de Amerikaan vormt het beroemde zicht op de drie torens een historische orgie ("So those things already existed before Columbus?"). Arno, aanvankelijk opgeleid als geoloog, schoolde zichzelf decennia geleden al om tot 'mental climbing coach', en ontwikkelde het concept van de 'Rock Warrior's Way' (en schreef daarover trouwens het gelijknamige boek, dat in een Nederlandse vertaling via de KBF-shop verkrijgbaar is). Gisteren, tijdens de After Summer, gaf hij daarover een lezing, en vanavond zal hij in Blueberry Hill de eerste van een serie clinics omtrent dit thema omkaderen, in samenwerking met de plaatselijke KBF-club.

Ik stel hem voor een typische lokale uitspanning uit te zoeken en er iets te nuttigen. Zijn verrassende keuze valt op een wel erg volks café, op dat moment van de dag (en wellicht ook later) uitsluitend bevolkt met heren voorbij de pensioengerechtigde leeftijd, die in hun sappige Gentse dialect de aandacht van de platinum geblondeerde en met onduidelijke kleuren opgemaakte uitbaatster - misschien wel even oud als haar klanten - proberen te trekken. Het ideale decor voor ons geplande interview. Een klimmer uit de Nieuwe Wereld op bezoek, het gebeurt niet alle dagen. Een gelegenheid voor een kort gesprek over klimmen in Amerika, Amerikaanse klimmers en het verschil met Europa.

rotsklimmen

KBF: Om met een stereotype vraag te beginnen: noem eens een paar klimgebieden in de USA die jou aanspreken?

Arno: Er zijn natuurlijk de overbekende klassiekers als Yosemite en Joshua Tree in Californië, Hueco Tanks in Texas, Boulder in Colorado, de Shawangunks voor de New Yorkers, enz. Maar - en in Europa is het niet anders - de belangstelling van de moderne klimmer, die vaak in een klimzaal is gestart, verschuift ook bij ons naar veilig geëquiperde en toegankelijke gebieden met routes in vooral de hogere moeilijkheidsgraden. Red River Gorge in Kentucky, niet zo ver van waar ik woon bijvoorbeeld, is de laatste jaren erg populair, en ik vind het er prachtig.

KBF: Wat betekent 'niet zo ver'?

Arno: Het is slechts vijf uur autorijden. Ik ga er vaak naartoe voor een weekend.

KBF: Mm. Jullie perceptie van afstand is toch anders dan de onze.

Arno: Oh, maar als ik een weekje ga klimmen in Colorado, kost me dat meestal twee dagen voor de heenreis, en evenveel om terug te keren? En ik ben lang niet de enige om dat te doen!

KBF: Nu, wat betreft Red River Gorge en andere "rotsen die eigenlijk outdoor klimmuren zijn": jij bent zelf gestart als adventure climber, vind je die evolutie een goede zaak?

Arno: Of het goed of slecht is weet ik niet, dat zal de geschiedenis leren. Maar het verhoogt in elk geval de end result motivation. Mensen behalen sneller voldoening, zonder al te veel te moeten bezig zijn met de meer complexe vereisten die het alpiene rotsklimmen stelt, zoals het kunnen omgaan met mobiele zekeringsmiddelen, het vermogen om de juiste route te vinden of andere tactische aspecten. Beginnen met outdoor klimmen op dergelijke rotswanden leunt sterk aan bij een aantal onderdelen van mijn Rock Warrior's methode: maak vorderingen in kleine, beheersbare stappen, en hou al je aandacht bij de taak waar je op dat moment mee bezig bent.

KBF: Over dat leerproces gesproken: wij in Vlaanderen zijn nogal trots op ons systeem van klimvaardigheidsbewijzen, eigenlijk een uniform opleidingsprotocol. Kennen jullie iets dergelijks?

Arno: Neen. Ik heb de indruk dat er bij jullie veel meer centraal vanuit de federatie wordt geregeld. De onze, de American Alpine Club (AAC), werkt wel aan die uniformiteit, maar ik denk dat onder andere haar kleine ledenaantal die zaak bemoeilijkt. De AAC telde in 2013 een kleine 15 000 leden, terwijl de USA meer dan driehonderd miljoen inwoners heeft.

KBF: Merkwaardig. Trek die cijfers door, en je komt voor de KBF op nauwelijks driehonderd leden. Enig idee waarom dat zo is?

Arno: Er bestaan overal in de verschillende staten, aan universiteiten of rond indoorzalen min of meer zelfstandige klimclubs die geen directe link hebben met de AAC.

Daarnaast is klimmen in Europa ook veel meer een cultuurhistorisch gegeven, een traditie waarin al vroeg bijvoorbeeld berghutten en gidsenopleidingen een plaats hadden. En die rechtstreeks of onrechtstreeks ook mensen tewerk stellen.

Als je bij ons je brood wil verdienen in het bergsportwereldje dan moet je daar vooral zelf voor zorgen. Denk dus niet dat in Amerika alles 'bigger' en 'better' is. Ik kan leven van mijn boek, en van de clinics en de lezingen die ik geef, maar rijk wordt ik er niet van.

KBF: Akkoord, de Amerikaanse klimgeschiedenis is jonger dan de onze, maar toch zijn heel wat erg goede klimmers van bij jullie ook in Europa gekend: Chris Sharma en Alex Honnold, bijvoorbeeld, hebben een bijna mythische status, en ook Lynn Hill is nog steeds erg bekend.

Arno: En volkomen terecht, vind ik! Het Internet heeft natuurlijk ook in sterke mate hun naam en faam mee verspreid. Misschien minder vermaard in Europa zijn Royal Robbins, een Yosemite-icoon, John Bachar, een pionier op het vlak van boulderen en solo klimmen, en Toni Yaniro, die mee aan de wieg van het sportklimmen in Noord-Amerika stond, en onder meer de eerste 8a ter wereld klom. En kennen jullie bijvoorbeeld Fritz Wiessner?

KBF: Die naam klinkt nogal Duits?

Arno: Het was ook een Duitser, die in de jaren 30 van de vorige eeuw naar Noord-Amerika emigreerde, er de ontdekker en de promotor van de Shawangunks werd, en in 1939 bijna de top van de K2 haalde, vijftien jaar voor de Italianen dat voor de eerste keer deden.

KBF: In jouw boek illustreer je jouw inzichten ook vaak aan de hand van avonturen van jouw beroemde Amerikaanse klimcollega's?

Arno: Juist. Velen van hen ken ik persoonlijk, het zijn vrienden geworden.

KBF: Waar ergens tussen al die kleppers moeten we Arno Ilgner situeren?

Arno: Oh, ik ben maar een meeloper, hoor.

KBF: Noem toch eens wat?

Arno: Vorig jaar (nvdr: op zijn achtenvijftigste) heb ik vier dagen gewerkt op een lange overhangende barstroute die ik volledig met friends moest afzekeren. Daar ben ik toch wel trots op.

KBF: En het niveau?

Arno: Dat is nog niet helemaal bevestigd. Verschillende mensen werken er nu ook aan. Ik schat 8a....

Diezelfde maandag, rond 6 uur 's avonds: De kandidaten voor zijn clinic arriveren druppelsgewijze in Blueberry Hill.

Arno legt uit dat hij zijn Rock Warrior's methode wil illustreren aan de hand van oefeningen op de voorklimmersval. "Wat kan hij mij daarover in Godsnaam nog leren?" zie je enkelen denken. Arno merkt het op en zegt: 'I'll challenge you'.

Ze leren dat ook een voorklimmersval een klimmerstaak is, waarop je je op het moment zelf volledig moet concentreren. Waarnaar kijk je tijdens het vallen? Beleef je elk moment van de val bewust? Je grijpt niet naar het touw!

En omdat "je slechts iets leert over klimmen door het te ervaren wordt er druk geoeffend met voorklimmersvallen na een dynamische beweging naar een onbereikbare handgreep, of net op het moment dat je de volgende tussenzekering wil inpikken.

Tijdens de debriefing vraagt Arno 'are you satisfied?' Er volgt een volmondig 'Yes!'.

"Ik wil jullie nog bedanken dat jullie Arno naar hier hebben gehaald. Wat een fantastische mens! Het waren twee geslaagde clinics." (Liesbeth Moesen over de clinics in zaal Olympia te Hasselt).